ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΘΑΝΑΤΟΠΟΙΝΙΤΗΣ

Ἡ περιεργότερη ἱστορία καταδίκου.—Ζητεῖται λαιμητόμος καὶ δήμιος.—Ἡ ἀπελπισία ἐνὸς ἡγεμόνος. — Ὅπου ὁ κατάδικος γίνεται... τρόφιμος τῶν Ἀνακτόρων! Πῶς ἐλύθη τὸ ζήτημα.

Ὁ τίτλος ἂς μὴν παραξενέψῃ κανένα. Μάλιστα, ὑπῆρξε κάποτε ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἄν καὶ ἔφερε εἰς βάρος του θανατικὴν καταδίκην, ἐστάθη τόσο τυχερὸς ὥστε ἀκριβῶς τοῦτο νὰ τοῦ γίνῃ πηγὴ εὐτυχίας. Τὸ παράδοξον γεγονὸς συνέβη εἰς τὴν μικροσκοπικὴν χώρα τοῦ Μονακὸ κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἡγεμονίας τοῦ ἀγαθοῦ ἄρχοντος Ἀλβέρτου. Μιὰ μέρα, τρομερὰ εἴδησις κατετάριξε τοὺς κατοίκους τοῦ εἰρηνικοῦ βασιλείου, ἔγκλημα πρωτοφανὲς εἰς τὰ χρονικὰ αὐτοῦ. Ἕνας Μοντεγάσκος εἰς στιγμὴν παραφορᾶς ἐσκότωσε τὴ γυναῖκα του καὶ ἔπειτα γιὰ ν' ἀποκρύψῃ τὸ ἔγκλημά του, τὴν ἔκαψε. Κοινή, μεγίστη, ὁμόθυμος συγκίνησις κατέλαβε τὸν εὐγενῆ λαὸν τῆς ἡγεμονίας καὶ ὅλοι οἱ Μοντεγάσκοι ἐζήτησαν τὴν καταδίκην τοῦ δολοφόνου. Αἱ γυναῖκες μάλιστα ἀπαιτοῦσαν τὴν κεφαλήν του ἐπὶ πίνακι.

Χωρὶς ἀναβολὴν συνεκλήθη τὸ ἀνώτατον δικαστήριον καὶ ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν δίκην, ὁ δολοφόνος Ἐρρῖκος Ποαντοῦ κατεδικάσθη εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Ὁ ἡγεμὼν Ἀλβέρτος ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ὑπέγραψε τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἡγεμονικὸν διάταγμα. Ὅλα λοιπὸν εἶχαν γίνει ταχτικὰ καὶ δὲν ἔμενε πειὰ παρὰ ἡ καρατόμησις τοῦ καταδίκου. Θὰ ἦτο ἡ πρώτη θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐν Μονακῷ.

Τότε παρουσιάσθη μιὰ δυσκολία τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν εἶχε σκεφθεῖ. Ἡ ἡγεμονία δὲν εἶχε λαιμητόμον οὔτε καὶ δήμιον.

Τί νὰ γίνει λοιπόν; Τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ ἡγεμὼν ἄρχισε διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ἐπιτραπῇ ὁ δανεισμὸς τῆς λαιμητόμου καὶ τοῦ δημίου εἰς τὸ κράτος του. Ὁ «Κύριος τῶν Παρισίων» θὰ ἐπήγαινε γιὰ λίγες μέρες εἰς τὸ Μονακό, θὰ ἔκοβε τὸ κεφάλι τοῦ Ποαντοῦ καὶ θὰ ξαναγύριζε στὸ Παρίσι. Καὶ τὸ Μονακὸ θὰ ἦτο κιθποχρεωμένον στὴ αλλία γιὰ τὴ φιλικὴ ἐκδούλευσι..

Τὸ Γαλλικὸν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον συνεζήτησε τὴν αἴτησιν τοῦ φίλου ἡγεμόνος. Τέλος ἀπήντησαν ὅτι δέχονται, ἐσωκλείστως ὅμως τοῦ ἔστελναν καὶ τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς τῆς καρμανιόλας καὶ τοῦ δημίου. Τὸ ὁλικὸν ποσὸν ἀνήρχετο εἰς 16 χιλιάδες φράγκα. Ὁ ἡγεμὼν ἐσκέφθη ὅτι ὁ λογαριασμὸς ἦτο βαρύς. Δεκαέξη χιλιάδες Γαλλικὰ φράγκα γιὰ τὸ λαιμό ἑνὸς ἀχρείου. Ἄ, μπᾶ, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο.

Ἀπηύθυνε τότε τὴν ἴδια αἴτησι στὴν Ἰταλικὴ Κυβέρνησι, ἐλπίζων νὰ ἐπιτύχῃ μικροτέρα τιμή. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐγίνοντο ἀκόμη θανατικαὶ ἐκτελέσεις στὴν Ἰταλία. Ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἐζήτησε 30 000 λιρέττες.

Τριάντα χιλιάδες λιρέτες! Γιὰ νὰ πληρωθοῦν ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῇ νέος φόρος, 5 λιρετῶν κατὰ κεφαλὴν ἐπὶ τῶν κατοίκων τῆς ἡγεμονίας. Μιὰ τέτοια ἀπόφασις θὰ ἦτο ἀρκετὴ νὰ φέρῃ ἐπανάστασιν εἰς τὸ Κρατίδιον.

Ἐσκέφθησαν νὰ ἀποκόψουν τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδίκου μεταχειριζόμενοι ἕνα στρατιώτη καὶ τὸ σπαθί του. Ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἐρωτηθεὶς ἀπήντησε ὅτι οἱ ἄνδρες του δὲν θὰ εἶχαν ἴσως τὴν ἀπαιτουμένη εὐχέρεια γιὰ τέτοιου εἴδους γυμνάσια, προσθέσας ὅτι ἀπαιτεῖται μεγάλη πρακτικὴ στὸ χειρισμὸ τῆς σπάθης γιὰ νὰ κοπῇ τὸ κεφάλι.

Καὶ πολὶ λοιπὸν ἀναγκάσθη ὁ πρίγκηψ νὰ συγκαλέσῃ τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο γιὰ νὰ συζητήσῃ μαζί του τὰ κατάλληλα μέτρα.

Μακραὶ συνεδριάσεις ἔλαβαν χώραν, σκέψεις πολλαὶ ἀντιπλάγησαν, προτάσεις ἐπὶ προτάσεων ὑπεβλήθησαν, ἀλλὰ δὲν θὰ κατέληγαν εἰς κανένα πρακτικὸ ἀποτέλεσμα χωρὶς τὸν Πρόεδρον, ὁ ὁποῖος, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς μεγάλας δυσχερείας τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐπρότεινε νὰ μετατραπῇ ἡ ποινὴ εἰς ἰσόβια δεσμά.

Ἡ πρότασις ἔγεινε παμψηφεὶ δεκτή.

Ἀλλὰ φυλακὴ δὲν ὑπῆρχε. Ἀναγκάσθηκαν λοιπὸν νὰ σχηματίσουν μιὰ φυλακὴ ἐκ τῶν ἐνόντων. Ἐνοίκιασαν λοιπὸν ἕνα σπιτάκι, διώρισαν δεσμοφύλακα καὶ τοῦ παρέδωσαν τὸν κατάδικο.

***

Ἐπὶ ἕξη μῆνες τὰ πάντα ἐπήγαιναν καλά. Ὁ κατάδικος ἐκοιμόταν ὅλη τὴν ἡμέρα ἐπάνω στὸ ἀχυρένιο στρῶμα του, ὁ δεσμοφύλαξ ἔκανε τὸ ἴδιο σὲ μιὰ καρέκλα, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἀλλ' ὁ ἡγεμὼν ἦτο οἰκονόμος καὶ ἐπιθεωροῦσε τακτικὰ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐξόδων τοῦ κράτους του. Ἡ μισθοδοσία καὶ ἡ διατροφὴ φύλακος καὶ φυλακισμένου ἐπροξένησαν κενὰ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ μικροσκοπικοῦ κράτους. Τὸ ζήτημα ἦλθε εἰς τὸ Ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ μετὰ πολλὰς συζητήσεις ἀπεφασίσθη ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπολυθῇ τῆς ὑπηρεσίας ὁ φύλαξ.

Τοιουτοτρόπως ὁ κατάδικος, μένων ἀφύλακτος, θὰ ἐδραπετευε καὶ τὸ ζήτημα θὰ ἐλύετο πρὸς εὐχαρίστησιν ὅλων.

Ἀπελύθη λοιπὸν ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἕνας παραμάγειρος τῶν ἀνακτόρων ἀπεφασίσθη νὰ φέρνῃ στὸ φυλακισμένο κάθε μέρα τὴν τροφή του! Αὐτὸς ὅμως, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, δὲν ἔκανε καμμιὰ ἀπόπειρα δραπετεύσεως.

***

Μιὰ μέρα, ἐπειδὴ φαίνεται ἐξέχασαν νὰ τοῦ φέρουν τὸ πρόγευμά του, ἐπῆγε ὁ ἴδιος ἥσυχα στὰ Ἀνάκτορα νὰ τὸ ζητήσῃ. Ἀπὸ τότε γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὸ μάγειρο ἀπὸ τὸν κόπο, ἐπήγαινε τακτικά, στὶς ὧρες τοῦ γεύματος, σὰ ἡγεμονικὰ μαγειρεῖα καὶ ἔτρωγε μαζὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτες, μὲ τοὺς ὁποίους ἔγινε φῖλος.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔβγαινε σὲ περίπατο μέχρι τοῦ Μόντε — Κάρλο. Καμμιὰ φορὰ ἔμπαινε καὶ στὴ Λεσχη γιὰ νὰ ποντάρῃ στὴ ρουλέττα κανένα πεντόφραγκο. Ἂν ἐκέρδιζε δειπνοῦσε καλὰ σὲ κανένα ἀριστοκρατικὸ ἑστιατόριο, κατόπιν ἐγύριζε στὴ φυλακή του ἐκλείδωνε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα καὶ ἔβαζε τὸ σύρτη. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἐκοιμήθη ἀλλοῦ. Τίμιος φυλακισμένος, ὑπάκουε εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους του ὅπως ὁ Σωκράτης!

Ἡ κατάστασις ἐγίνετο πολὺ δύσκολη, ὄχι γιὰ τὸ φυλακισμένο βέβαια, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ἡγεμονίας. Νέα λοιπὸν καὶ πάλιν σύγκλησις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, νέαι συσκέψεις, νέαι προτάσεις. Τώρα ἀπεφασίσθη νὰ ἐξορισθῇ ὁ ἐγκληματίας.

Ἅμα τοῦ ἐκοινοποίησαν τὴν ἀπόφασι αὐτὴ ἀπήντησε:

«Κύριοί μου, μοῦ φαίνεσθε ἀστεῖοι, γιὰ νὰ μὴν πῶ τίποτε ἄλλο... Τί θ' ἀπογείνω λοιπὸν ἐγώ; Δὲν ἔχω κανέναν πόρο ζωῆς, δὲν ἔχω οἰκογένεια. Τί θέλετε νὰ κάμω; Μὲ καταδικάσατε εἰς θάνατον καὶ δὲν μὲ ἐκαρατομήσατε. Δὲν διετύπωσα κανένα παράπονο. Μὲ καταδικάσατε ὕστερα εἰς ἰσόβια δεσμὰ καὶ μὲ παραδόσατε στὰ χέρια ἑνὸς φύλακα. Χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσετε, ἐπαύσατε τὸν φύλακά μου. Καὶ πάλι κανένα παράπονο. Σήμερα θέλετε νὰ μὲ διώξετε καὶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Ἄ, μὰ ὄχι! Εἶμαι κατάδικός σας, ἐδικάσθηκα, καταδικάσθηκα, ἐκτελῶ πιστῶς τὴν ποινή μου. Μένω!»

Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ἐταράχθη. Ὁ ἡγεμὼν ἐξωργίσθη τρομακτικὰ καὶ διέταξε τοὺς ἁρμοδίους νὰ βροῦν ἀντὶ πάσης θυσίας μίαν λύσιν.

Ἐξανάρχισαν αἱ συζητήσεις.

Ἀπεφασίσθη νά... προσφέρουν στὸν κατάδικο ἰσόβιον σύνταξιν 600 φράγκων ἐτησίως γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος τοῦ Μονακὸ καὶ νὰ ζήσῃ στὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Ποαντοῦ ἐδέχθη.

Ἐνοίκιασε λοιπὸν ἕνα μικρὸ κτῆμα πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας μακριὰ ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ἡγεμονίας, καλλιεργεῖ τὸ λαχανόκηπό του καὶ ζῇ εὐτυχής!

τὸ ἔλυσα σύμφωνα μ' ἐκεῖνο ποὺ θοῦλεγε ἡ συνείδησή μου κι' ἂν εἶν' ἔγκλημα αὐτὸ ποὔκανα, εἶμ' ἕτοιμος ν' ἀπολογηθῶ σ' ὁποιον ἤθελε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο... Ἡ ἐφημερίδες γράψανε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅτι ὁ ἀστυνόμος εἶχε βρῇ τὸ ζωγράφο Ἔντεμ Κορνὺ κρεμασμένο ἀπὸ τὸ σίδερο τοῦ κρεββατιοῦ του, κι' ὅτι ὁ ἰατροδικαστὴς ἐδήλωσε ὅτι ἔτσι ὁ αὐτόχειρ συνεπλήρωσε τὴν αὐτοκτονία του, ποὺ ὁ διαβήτης τὴν εἶχε ἀφίσει ἀτελῆ

Καὶ εἶν' ἀλήθεια αὐτό, ὅπως εἶν' ἀληθινὴ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔδεσε τὸ σχοινὶ στὸ σίδερο τοῦ κρεββατιοῦ καὶ πέρασε ἔπειτα τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ τοῦ δυστυχισμένου του φίλου, ποὺ τὸν εἶχε ἀφίσει ἐρείπιο σωστὸ ἡ νευρασθένεια, ποὺ εἶχε χάσει τόσο τραγικὰ τὴ μητέρα του καὶ τὴ γυναῖκα του, ποὺ δὲν τοῦμενε πειὰ κάνένας στὸν κόσμο, καὶ ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα θεραπείας, αὐτός, φίλοι μου, εἶνε μπροστά σας τὴ στιγμὴ αὐτὴ καὶ περιμένει νὰ τὸν κρίνετε...

Μετφρ. **Γ. Σταθ.**

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Τὸ νέον αἰσθηματικὸν μυθιστόρημα

Τοῦ κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πιστὴ στὸν Ἔρωτα»

ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ συγγραφέως, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς συναρπάσῃ.